

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 423/2020-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 3127/2013 v časti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 3127/2013 v časti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 3127/2013 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľke p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré j e jej Okresný súd Košice II p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II j e p o v i n n ý nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume 612,05 € (slovom šesťstodvanásť eur a päť centov) na účet právnej zástupkyne JUDr. Ivete Rajtákovéj, Štúrova 10/20, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. októbra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 3127/2013 (ďalej aj „napadnutý postup“).

2.1. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako oprávnená podala 25. septembra 2013 na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala proti [REDAKOVANÉ] ako povinnému návrh na vykonanie exekúcie peňažnej pohľadávky, dlžného výživného na tvorbu úspor pre maloleté dieťa vo výške 9 567,34 €

a výživného na tvorbu úspor vo výške 165,97 € mesačne od 25. septembra 2013 z titulu rozsudku okresného súdu sp. zn. 42 C 167/2007 z 2. mája 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 CoP 270/2008 z 26. novembra 2008. Predmetné konanie je na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala vedené pod sp. zn. EX 937/2013 a na okresnom súde pod sp. zn. 38 Er 3127/2013. Sťažovateľka doručila 18. októbra 2013 okresnému súdu čiastočné späťvzatie návrhu na vykonanie exekúcie v časti 9 401 €, o ktorom rozhodol okresný súd tak, že exekúciu v uvedenej časti zastavuje. Podľa sťažovateľky *„Súčasťou návrhu na vykonanie exekúcie však nebolo len výživné na tvorbu úspor, ktoré bolo ku dňu podania návrhu splatné a ktoré povinný nezaplatil, ale aj výživné na tvorbu úspor, ktoré sa malo stať splatným v budúcnosti, vo výške 165,97 € mesačne.“*. Sťažovateľka *„Dňa 27. 11. 2013 podala... odvolanie proti uzneseniu okresného súdu, vydanému vyšším súdnym úradníkom, zo dňa 23. 10. 2013 v časti o trovách konania.“*. Sťažovateľke bola 21. novembra 2013 doručená výzva na odstránenie nedostatkov návrhu na vykonanie exekúcie, ktorému vyhovelá svojím podaním z 29. novembra 2013 a k tomu uviedla: *„Od tohto dňa (29. 11. 2013) nevykonal súd žiaden iný úkon, ktorý sa týkal časti návrhu navrhovateľky, v ktorej exekúcia nebola zastavená, teda v časti výživného na tvorbu úspor vo výške 165,97 € mesačne od 25. 9. 2013.“* Zároveň sťažovateľka poukázala na to, že *„Pri zisťovaní stavu konania na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala bolo opakovane odpovedané, že exekúcia vo zvyšnej časti, teda v časti výživného na tvorbu úspor vo výške 165,97 € mesačne sa nevykonáva z dôvodu, že Exekúorskému úradu súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala nebolo okresným súdom vydané poverenie na vykonanie exekúcie v tejto časti, napriek viacnásobným urgenciám.“*.

2.2. Sťažovateľka teda uzavrela, že *„Odo dňa 29. 11. 2013, kedy opravila právna zástupkyňa sťažovateľky návrh na vykonanie exekúcie, nevykonal súd akýkoľvek úkon, ktorý by sa týkal časti návrhu na vykonanie exekúcie, v ktorej exekúcia nebola zastavená, teda výživného na tvorbu úspor, ktoré sa malo stať splatným v budúcnosti, vo výške 165,97 € mesačne. Súd je teda v tejto veci absolútne nečinný už po dobu siedmich rokov. Pre sťažovateľku je nevysvetliteľný postup súdu, kedy napriek niekoľkonásobným urgenciám okresnému súdu zo strany Exekúorského úradu súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala okresný súd po 7 rokoch od začatia konania nevydal Exekúorskému úradu súdneho*

exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala poverenie na vykonanie exekúcie vo vyššie uvedenej časti návrhu, čím zabraňuje vykonaniu exekúcie a vymoženiu práv sťažovateľky.“.

2.3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol: „*Právo sťažovateľky:*

- na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

- na prejednanie veci v primeranej lehote zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Košice II v konaní pod sp. zn. 38 Er 3127/2013 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu Košice II pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Košice II, aby konal vo veci vedenej na Okresného súdu Košice II pod sp. zn. 38 Er 3127/2013 bez prietáhov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 9 000,- €.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

3. Ústavný súd uznesením sp. zn. III.ÚS 423/2020 z 12. novembra 2020 prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

4.1. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti z 15. decembra 2020 uznal, že došlo k nečinnosti v období od júla 2016 do novembra 2020. Následne poukázal na celkovú personálnu situáciu na okresnom súde, pričom okresný súd je súdom s najväčším nápadom v exekučných veciach v Slovenskej republike v rokoch od 2010 do súčasnosti. V súčasnosti má 33 sudcov, pričom 7 rokov nedošlo k nástupu nových sudcov. V roku od 2010 do 2015 sa znížil počet sudcov na 28, „*čo viedlo k nemožnosti vybavovať veci plynulo a v primeraných lehotách, keďže bolo potrebné prerozdeliť veci sudcov, ktorí ukončili výkon funkcie*“. Personálnu situáciu odôvodnil rodičovskými dovolenkami a odchodom starších sudcov na dôchodok. Okresný súd ďalej poukázal komplikované

vybavovanie reštančných vecí a konštatoval , že od 1. septembra 2010 do 31. decembra 2019 bolo v občianskoprávnej agende prerozdelených spolu 4136 nevybavených vecí, pričom prevažne išlo práve o reštančné veci.

4.2. Okresný súd k perspektíve vybavovania vecí uviedol, že aj z podnetu revízneho oddelenia Krajského súdu v Košiciach sa iniciovalo odporúčanie zabezpečiť pridelenie finančných prostriedkov na nevyhnutné zlepšenie priestorových a materiálnych podmienok súdu a prioritne zabezpečiť doplnenie personálneho stavu sudcov na počet 38 sudcov a súčasne aj príslušného odborného aparátu. Doplnenie personálneho stavu sudcov sa dosiaľ nepodarilo zrealizovať, z uvedeného dôvodu je nemožné zabezpečiť reálny kvantitatívny posun v rozhodovacej činnosti súdu. Napriek tomu podľa stavu k 30. novembru 2020 sa okresnému súdu od 1. januára 2020 do 30. novembra 2020 podarilo znížiť stav nevybavených exekučných vecí z 122 723 na 44 267. V súčasnosti sa okresnému súdu darí výrazne znižovať zostatky v nevybavených exekučných veciach.

5.1. Sťažovateľka v replike doručenej ústavnému súdu 28. decembra 2020 uviedla, že vo vyjadrení predsedu okresného súdu nie je zohľadnená „*absolútna nečinnosť súdu vo veci samej*“. Od 2. decembra 2013 okresný súd nevykonával úkony týkajúce sa zastavenia exekúcie v časti, v ktorej sťažovateľka návrh na vykonanie exekúcie čiastočne vzala späť, pretože pre jej vykonanie bolo nevyhnutné vydanie poverenia, ktoré je úkonom nemeritórnym a vykonávaným vyšším súdnym úradníkom. Avšak poverenie nebolo okresným súdom vydané ani napriek viacnásobným urgenciám zo strany súdneho exekútora. Sťažovateľka je toho názoru, že okresný súd vo veci samej nekoná vyše 7 rokov, a nie 4 roky, ako uvádza vo svojom vyjadrení okresný súd. Nahliadnutím do súdneho spisu 22. decembra 2020 bolo zistené, že 21. decembra 2020 bola do spisu zapísaná poznámka zamestnankyňou okresného súdu, že poverenie exekútorskému úradu súdneho exekútora nebolo vyexpedované. Nečinnosť súdu z dôvodu personálnej situácie nemôže ospravedlniť 7-ročnú nečinnosť okresného súdu.

5.2. Sťažovateľka ďalej uviedla, že vo veciach, v ktorých je predmetom konania ochrana záujmov dieťaťa, a to aj v prípade plnoletého dieťaťa, je súd povinný postupovať s maximálnou mierou efektivity. Podľa Exekučného poriadku je súd povinný vydať poverenie na výkon exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia

na výkon exekúcie. Na námietku okresného súdu týkajúcu sa nepodanej sťažnosti predsedovi súdu na priet'ahy sťažovateľka uviedla, že v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) takáto sťažnosť nie je účinným prostriedkom nápravy (Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike).

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

10. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, III. ÚS 292/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyvíja. Aj podľa názoru ESĽP by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

11. V okolnostiach prípadu sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018) je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietať porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať. V danej veci sťažovateľka namieta nečinnosť okresného súdu pri vydaní poverenia, pričom v časti, v ktorej exekúcia nebola zastavená, súd nekonal 7 rokov.

12. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 365/04). Pre naplnenie práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány (napr. všeobecné súdy)

vec len prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony (bez ohľadu na ich počet) a právoplatne nerozhodli (napr. I. ÚS 118/02).

13. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a teda či bolo alebo nebolo porušené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu prerokúvanej veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

14. Ústavný súd konštatoval, že exekučné konanie z hľadiska do úvahy prichádzajúcich úkonov súdu spravidla treba považovať za konanie po právnej stránke, ako aj po faktickej (skutkovej) stránke za pomerne jednoduché (I. ÚS 702/2013). Takým by malo byť aj udelenie poverenia vyšším súdnym úradníkom. Čo sa týka podielu s'ťažovateľky na dĺžke konania, ústavný súd nezistil, že by s'ťažovateľka k dĺžke konania prispela spôsobom, ktorý by bolo možné považovať za významný z pohľadu celkovej dĺžky konania.

15. Ústavný súd konštatuje, že v skúmanom období (od roku 2013) ide o celkovo neakceptovateľnú dobu nečinnosti o vydanie poverenia na výkon exekúcie v časti, v ktorej exekúcia nebola zastavená. Uvedené konanie sa nevyznačuje zložitým dokazovaním či pojednávaním. Ústavnému súdu je známa skutočnosť o nadmernom zaťažení exekučných oddelení. Je notorieta, že justícia sa vyrovnáva s vysokým počtom exekučných vecí. Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom

dôsledku nezjavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99). Akokoľvek zaťažený príslušný orgán verejnej moci súdu nedáva žiadnu možnosť vyhodnotenia tejto situácie v neprospech účastníkov exekučných konaní, a teda ani sťažovateľky.

16. Berúc do úvahy najmä celkovú dĺžku nečinnosti okresného súdu, je možné dĺžku konania v tejto časti exekúcie označiť za neprimeranú, a teda nezlučiteľnú s označenými základnými právami podľa ústavy a dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta. Ak nečinnosť súdu charakterizuje konanie ako celok, nemá význam hodnotiť sporadické úkony súdu (II. ÚS 200/05, I. ÚS 398/08, IV. ÚS 60/09, I. ÚS 76/09, I. ÚS 289/2010), ktoré vo vzťahu k dotknutej časti konania v podstate ani žiadne vykonané neboli. V súlade s recentnou judikatúrou ústavného súdu (III. ÚS 243/2017, III. ÚS 451/2017, II. ÚS 481/2017) v prípadoch nadmerných prieťahov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov už samotnou dĺžkou súdneho konania.

17. Konanie na okresnom súde prebiehalo *prima facie* v rozpore s ústavnoprávnou požiadavkou včasnosti a doba vybavenia veci nad 7 rokov je ústavne problematická (porov. II. ÚS 862/2015). Ústavný súd preto deklaroval porušenie referenčných noriem a uplatnených práv (bod 1 výroku).

IV.

18. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Na kópii poverenia doplneného sťažovateľkou do spisu je úradný záznam z 21. decembra 2020 s obsahom „poverenie nebolo expedované“. Keďže problematický úkon súdu spojený s udelením poverenia nebol právoplatne vybavený, ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku).

19. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie [obdobne § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde].

20. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08). Pri určení primeraného finančného zadostučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

21. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že neprimeraná dĺžka konania nepochybne predstavuje pre sťažovateľku morálnu ujmu. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania, ktoré nie je dosiaľ právoplatne vybavené, berúc do úvahy všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä neodôvodnenú nečinnosť v trvaní presahujúcom 7 rokov, ale aj predmet exekučného vymáhania ústavný súd z navrhovanej sumy 9 000 eur považoval za primerané podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde priznanie finančného zadostučinenie 2 000 eur (bod 3 výroku nálezu). Ústavný súd prihliadol na to, že sťažovateľka nepodala na súde iba návrh na vymáhanie v budúcnosti zročného výživného, ale aj dlžného výživného (výživné 9 567,34 bolo vyrovnané) a na túto čiastku výhrady sťažovateľky v ich komplexnom vyjadrení nedopadajú. Inými slovami, taký vážny problém ako nerozhodnutie o banálnej procesnej veci (udelenie poverenia) po dobu 7 rokov sa netýka celého pôvodne uplatneného návrhu sťažovateľky, a preto považoval ústavný súd priznanú výšku relatívnej satisfakcie za primeranú a v prevyšujúcej časti návrhu nevyhovoval (bod 5 výroku). Nevyhovujúci výrok sa týka aj návrhu na uloženie povinnosti okresnému súdu zákaz pokračovať v porušovaní práv sťažovateľky, a to pre implicitné vyrovnanie sa s týmto návrhom pri uložení povinnosti okresnému súdu konať bez zbytočných priesťahov (bod 2 výroku).

V.

22. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Pri výpočte trov konania sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

23. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov právneho zastúpenia sťažovateľky vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 612,05 eur (3 úkony právnej služby po 177 eur – prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti, replika a režijný paušál v sume trikrát po 9,80 eur, DPH 20 % t. j. 81,05 eur). Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

24. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobúda tento nález právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu